

Forfatter: Grundtvig, Nikolai Frederik Severin

Titel: BREV TIL: Ingemann, Bernhard Severin FRA: Grundtvig, Nikolai Frederik Severin (1827-08-22)

Citation: Grundtvig, Nikolai Frederik Severin: "BREV TIL: Ingemann, Bernhard Severin FRA: Grundtvig, Nikolai Frederik Severin (1827-08-22)", i *Grundtvig og Ingemann*, Forlagt af Samfundet til den Danske Litteraturs Fremme, s. 80. Onlineudgave fra Danmarks Breve: https://tekster.kb.dk/text/letters-001989206-000-shoot-L001989206000_0028.pdf (tilgået 03. maj 2024)

Anvendt udgave: Grundtvig og Ingemann

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Grundtvig til Ingemann.
Kristjanshavn. 22. Aug. 1827.

Kjære Ingemann!

Af Baronens ¹⁾ Indbydelse, som jeg vil bede dig takke ham for (da jeg i mit Brev til ham har ikke glemt, men undladt det, fordi ét Ord dér var for lidt, og fler vilde blevet for mange), kan jeg ikke benytte mig, hvor gjerne jeg end tilbragte nogle Dage i en saadan Vennekreds; thi min Kone erklærer det for umuligt at komme med, og kun Hensyn paa hende og Børnene kunde bevæge mig til en Rejse, alt andet fraraader mig. Men paa en Maade at hilse paa dig i den gamle kjære Egn, kunde jeg dog ikke undlade, skjønt jeg derved maa bekjende som en Synd, hvad jeg har forsømt at melde dig som en Lykke: at min Kone har faaet en Daatter, som alt er et Fjerdingsaar gammel og indtager sin Moder daglig mere, saa Moderen daglig mindre vil tilgive mig, at jeg ikke, da Tid var, anmeldte en saadan Prinsesses Eødsel for Spaamanden i Sorø, at han ret kunde stillet hendes Nativitet. Imidlertid, da hun er født omtrent under samme Konjunktjon som den højbaarne Dame i Sorø ²⁾, vilde dennes Nativitet, om det havde behaget Spaamanden at meddele mig den, ej alene kunne tjent mig til et godt Exempel, men ogsaa givet en velkommen Oplysning.

Efter saaledes — som du vil se, ikke uden Vanskelighed — at have hævet Konflikten mellem Pligterne: dem imod Næsten og dem imod mig selv, som laa mig alt for nær til, at jeg kunde undskylde mig, hvis jeg glemte dem, overlader jeg mig trøstigt til det Haab, at du vil se mere paa den Umage, det kostede mig, ej ganske at glemme eller fortie, hvad jeg skyldte dig, end paa Ufuldkommenheden afs. 81den ufuldkomne Kjærlighedspligts Opfyldelse, og med, hvad jeg kalder Eetfærdighed, hvor det gjælder mig selv, belønne min Dyd med en tilsvarende Lykke (da mange desuden ere værre end jeg) og smukt melde mig, hvad der fødtes i Sorø, uden at ydmyge min til Dydens Udøvelse nødvendige Selvfølelse og Agtelse for mig selv, ved at lade mig høre, jeg burde sagt dig, hvad der fødtes paa Kristjanshavn, og burde have Smæk over Fingrene, fordi jeg ikke gjorde det. Bedes ydermere vel at mærke, at min Dyd næppe her kunde bedre bevise sin Styrke, end ved at sætte mig i den fortvivlede Nødvendighed at forsvare mig med Per Tots Moral og indvrævla mig i Almenfornuftighedens Uskyldighed! Hvad er det vel derimod, naar Nød lærer nøgen Kone at spinde!

Spørger du endelig, min Ven! hvi jeg byder baade dig og mig saa fattigt et Morskab, da er mit Svar: fordi kun en Skjælm giver noget bedre end han har, og for Øjeblikket er jeg ikke rigere. Skrive vilde jeg dog nu en Gang, og bart Papir er dog det fattigste Brev, og hvad der laa mig nærmest: Øjeblikket i det hele, og Kristinelund i Særdeleshed, er mig for indviklet en Ting til, at jeg skriver mer derom, end nødvendigt. — Cannings Død har nu ogsaa virket ubehagelig paa mig; Gud véd, hvad Mand han var, og de Bedskaber, han ej vil bruge mer, er altid opslidte og altsaa ingenlunde uerstattelige; men — naar jeg ser en Mand stillet ved Boret paa Europas næsten forliste Statsskib, der havde Øje for det i mine Øjne eneste Redningsmiddel, og Forstand til at anvende det, naar jeg ser ham under det første Slag styrte over Bord, da maa jeg nødvendig tænke: altsaa skal det Skib ikke reddes, og det er en sørgelig Tanke, uagtet det er aldeles vist, at Styrmanden hist oppe ikke lader noget gaa til Grunde, som det lønnede Umagen at redde.

Dog, hvi vil jeg plage dig med mine unyttige og egentlig verdslige Sorger? Naturligvis for at vise dig, du maa være glad ved, jeg ikke kommer ud til jer, men lader dig slippe med et Brev, som man dog immer har Haand i Hanke meds. 82og kan holde Styr paa. I øvrigt vide Vennen, at jeg ikke er mismodig, men kun ligesom under Censur, saa jeg ikke ret véd, hvad jeg tør sige, og duer derfor indtil videre ej stort at tale med, og skriver meget nødig Vennebreve, hvad da ogsaa var den eneste mig vitterlige Grund, hvi du intet fik, da Gud Ottendedagen før Pinse velsignede os med en lille Pige, jeg længe ønskede min Lise! Hun og Børnene ere raske, og paa hele Husets Vegne hilses du og din gode Kone og Vennerne om eder kjærligst ved din Ven

6*

N. F. S. Grundtvig.